

KIRSTIN ROZEMA

Ik zorg voor je

Roman

Kirstin Rozema

Ik zorg voor je

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Doe je ogen eens dicht en stel je het volgende voor: een wit sneeuwd landschap, een zonnetje en een geweldig uitzicht op de bergen, die je om je heen vindt. Prachtig toch? De witte top van de Sefhierberg, de publiekstrekker van het gebied als kenmerkend herkenningspunt voor deze omgeving, die staat te stralen onder de blauwe hemel en je wenkt om er vooral te komen wandelen. Tot je verder denkt: stel je je daar spiegelgladde straten en een temperatuur van ver onder het vriespunt bij voor. Dan wordt het al minder, toch? Heerlijk hoor, winter in de bergen, maar waarom duurt het altijd zo lang? In Nederland heb je twee dagen sneeuw, grote paniek met codes rood en treinverkeer wat onmiddellijk platligt. In Wallingsbach en omgeving – dat ligt in de deelstaat Hessen, dus zo’n beetje midden in Duitsland – doen ze daar niet aan. Deze situatie is hier in de winter vrij gewoon en niemand slaapt er minder om. Ze – of eigenlijk zou ik we moeten zeggen – passen ons gewoon aan en doen verder ons ding zonder klagen. Maar opletten is het wel, dat kan ik je vertellen, dacht dokter Lucy Maartens, terwijl ze haar warmste jas uit de garderobekast pakte en zich erin werkte. Werkte inderdaad, want haar samenwerking met dit kledingstuk liet te wensen over. Hij was elegant, maar vooral warm. En zwaar, heel zwaar. Dat was ook nodig voor winters zoals ze in haar woonplaats voorkwamen. Dat kende ze niet meer van de jaren dat ze nog in Nederland woonde. Daar had je zogenaamde papwinters... aanpappen met wisselvallig

weer. Dan weer zon, dan weer regen en af en toe een buijte sneeuw. Meestal natte sneeuw, zodat je hoop op mooie landschappen al snel vervloog. Hier was dat heel anders.

Hier, dat was op de plek waar ze sinds vijf jaar woonden, werkten en naar school gingen. Lucy's echtgenoot Benjamin werkte hier, hoewel hij doordeweeks meestal ergens anders in Duitsland moest zijn, maar in de weekenden was hij wel bij hen. En Lucy's vijftien jaar oude stiefdochter Sascha ging in Wallingsbach naar school.

Het waterige zonnetje dat zo vroeg al scheen beloofde veel, maar Suus had net al gewaarschuwd dat het waterkoud was. Niet vreemd ook, want het was inmiddels eind november. De winter stond voor de deur en het werd met de dag kouder. Bovendien hadden de weermannen op de televisie al meermaals gesproken over een groot koufront, dat hun omgeving naderde. De eerste keren dat het ter sprake was gekomen, had iedereen nog honend gelachen: paniek in een notendop. Zo'n waarschuwing kwam meermaals per jaar wanneer het richting winter ging en op een paar weken met flinke sneeuw of een periode van strenge vorst na kwam er nooit iets uit van deze voorspellingen. Maar nu scheen het toch ernst te zijn. Niet een, maar meerdere weerkanalen gaven waarschuwingen af. Zelfs in andere deelstaten werd melding gemaakt van de kou, die vanaf het Oosten hun richting op kwam. Polen en Tsjechië zouden al bedekt zijn onder een dikke laag sneeuw en ook de provincies die aan de westgrens van Duitsland lagen, spraken over forse kou en sneeuwval. De paniek die dit in Lucy's geboorteland zou brengen was hier haast te merken. Daarom waren ze toch wat alerter dan voorheen: er stond hen allen blijkbaar nog heel wat te wachten. Er waren nu te veel kanalen die hetzelfde

bericht keer op keer herhaalden en ernstige waarschuwingen uitgaven. Er was zelfs al sprake van zogenaamd hamstergedrag in de winkels. Belachelijk, vond Lucy.

Sascha had het vooral over ijsvrij en te koude klaslokalen. Niet dat zoiets in de laatste vijf jaren was voorgekomen, maar ze bleef hopen. Ze had er immers de leeftijd voor om uit te zien naar extra vrije tijd van school. Dat het in het laatste schooljaar niet handig was om zoveel verzuim te hebben, was niet van belang voor haar. Ze was niet voor niets bijna zestien jaar oud. Hoewel haar stiefdochter aan de ene kant een periode van ijsvrij, thuis moeten blijven en veel, heel veel sneeuw helemaal zag zitten, wilde ze aan de andere kant niets liever dan met haar vriendinnen naar de grote stad om kerstinkopen te doen. En o ja, als het dan toch zulk vreselijk slecht weer werd, was het ook wel slim om nu alvast een kerstboom te kappen en die in de kamer te zetten. Wat heet: waarom gingen ze niet direct het huis versieren? Van binnen en buiten! Nu kon het immers nog. En in haar vleugel van het huis moest dan ook een kerstboom komen, had ze gezegd. Stellig! Ze draafde lekker door en Lucy moest om haar lachen. Dat plan van de kerstboom met alles erop en eraan leek haar echter wel wat. En ook voor Sascha's gedeelte van het huis. De vraag was hoe Benjamin hierop zou reageren. Hij was er nog nauwelijks aan gewend dat Sascha zelfstandig probeerde te worden en daarom zogenaamd apart van hen wilde wonen. Gelukkig was ze slechts een deur van hen verwijderd, maar het voelde toch anders. En voor Sascha voelde het heel volwassen.

'Denk aan je handschoenen en zet een muts op!' klonk het vanuit de keuken. Susanna Grüber-de Zwaan, Lucy's huishoudster en rots in de branding in het buitenland, keek

om de hoek van de deur terwijl Lucy net een poging deed haar krullen in de muts te stoppen.

‘Ja mam,’ grapte Lucy. ‘Ik pas ervoor ziek te worden, nu ik zoveel leuke afspraken en verjaardagen in het vooruitzicht heb. En je had me ook al gewaarschuwd!’

‘Grote meid,’ glimlachte Suus, zoals Susanna genoemd werd. ‘Lucy, ik weet dat je niet gelooft in mijn voorgevoelens, maar pas je straks heel goed op wanneer je de deur uitgaat? Iets is anders aan de dag van vandaag, ik voel het aan mijn nekharen.’

Lucy rolde met haar ogen... Suus en haar nekharengemoel; wat hadden ze daar al een lol om gehad. En dan bedoelde ze Sascha en zichzelf. Suus meende het bloedserius. Ze had een zesde zintuig of zoiets, zei ze altijd. Het rare was dat veel van die dingen ook nog eens waar bleken te zijn. Dus wanneer ze Lucy waarschuwde, was deze wel extra op haar hoede.

Suus was – sinds ze hier vijf jaar geleden hun intrek namen – haar vaste hulp in de huishouding en meer geworden. Ze was net als zij van Nederlandse afkomst, maar ze was getrouwd met een Duitse man. Ze hadden helaas geen kinderen, dus Suus moederde ook een beetje over Sascha. Of het er ooit nog van ging komen dat Suus moeder werd, was de vraag. Net zoals dat bij Lucy en Benjamin ook niet duidelijk was. Ze hadden er de leeftijd voor, maar de natuur moest ook een beetje meewerken. Gelukkig hadden ze Sascha, al kon Lucy haar de laatste tijd ook wel achter het behang plakken.

‘Wanneer je vanmiddag thuiskomt, zorg ik dat ik warme chocolademelk heb. Met slagroom! En ik bak een cake. We gaan onszelf lekker verwennen. Ik wed dat Sascha ook wel uit haar fort komt als er iets te snaaien valt. En dan misschien

een leuke film voor jullie samen? Even lief zijn voor jezelf hoor. Benjamin is net weg en jullie moeten ook nog samen overleggen wat je met kerst wilt doen. Dat kun je mooi deze week doen, want als je ouders inderdaad net als andere jaren komen, moeten we daar wel van tevoren rekening mee houden met het kerstdiner en waar ze dit jaar slapen, nu ze niet meer in de aanbouw kunnen. Nu ons Saschje die ingepikt heeft levert dat iets meer denkwerk op. Mee eens?’ stelde Suus voor. ‘Komt Mabel trouwens mee? Of is die te druk, zoals gewoonlijk?’

Lucy keek haar met grote ogen aan. ‘Mensch, wat zou ik zonder jou moeten? Dat je daaraan denkt? Ik ben al blij dat mijn hoofd vastzit, anders zou ik dat ook nog vergeten. Geen moment meer aan gedacht dat kerst al bijna voor de deur staat en dat mijn ouders waarschijnlijk gewoon kunnen komen als het weer het toelaat... wat stom. En Mabel? Dat zal wel niet. Die heeft het altijd te druk met belangrijker zaken waar wij de ballen van snappen, die niet uit te leggen zijn voor het “gewone volk” zoals ze ons ziet en waar ik eigenlijk ook helemaal geen energie aan wil besteden. Dus ouders: ja, Mabel: geen idee, dus voorlopig tellen we die niet mee. En als volgt zeg ik volmondig ja tegen al jouw goede ideeën. Jij zorgt voor zoetigheid bij de koffie, ik zorg voor iets lekkers voor vanavond later bij de tv, ondanks dat het nog maar maandag is, en ik ga met Sascha overleggen of ze haar plek voor een week of drie wil afstaan of dat ze me wil helpen de kamers boven in orde te maken voor haar opa en oma. Je bent super, lieve Suus!’

Suus gaf haar een duwtje richting de deur. ‘Ik weet het,’ lachte ze. ‘Ik ben niet voor niets Super Suus! En nu weg-gezen. Voor ik een boze *Frau Direktor* aan de telefoon krijg

die wil weten waarom je nog niet weg bent.’

Ze moesten beiden hard lachen om het beeld dat direct tevoorschijn kwam. Niet ondenkbaar zelfs.

‘Ik ga snel aan het werk hoor, genoeg te doen nog. Laat je even weten of je komt eten tussen de middag, gezien het weer?’ wilde Suus weten, die intussen al bijna in de grote leefkeuken was.

‘Komt goed,’ beloofde Lucy en ingepakt als een soort Michelinmannelijke pakte ze haar tas en riep ze een groet naar Suus. Daarna deed ze de buitendeur open en voelde direct hoe de koude wind tegen haar wangen sloeg. Foei, wat was het koud! Oostenwind dus. Er was sneeuw voorspeld en ze had al gehoord en gezien dat er hoger in de bergen al het nodige was gevallen. Dat leverde vandaag vast veel werk op in de kliniek, want er waren altijd waaghalzen die niet konden wachten tot er daadwerkelijk genoeg sneeuw lag om te skiën en die de latten onderbonden en daarna ernstig ten val kwamen door de ondergrond, die nog niet geschikt was voor dit vermaak.

Haar gedachten gingen terug naar vijf jaar geleden, toen ze bij een privékliniek in Nederland werkte. Daar hadden ze geen last van weersomstandigheden. Mensen die de kliniek bezochten, kwamen daar alleen op afspraak, dus je wist precies waar je per dag aan toe was. Bovendien was het zelden zo ernstig gesteld met het weer dat het verkeer en het openbare vervoer platlag. Hoewel... Nederland kon er wat van wanneer het weer net iets bovenmatig anders was dan normaal. Dan was dit toch een stuk interessanter, al had Lucy daar regelmatig andere ideeën over. Wie weet ga ik later, wanneer ik groot ben, wel ergens werken waar het helemaal perfect is, pepte ze zich gekscherend op. Al wist

ze dat ook dat heel snel zou gaan vervelen.

Lucy opende de garage en was blij dat haar auto beschermd tegen de kou op haar stond te wachten. Met de afstandsbediening kon ze vanuit huis al regelen dat de verwarming in de auto aanging, de stoel verwarmd werd en het stuur straks aangenaam warm zou zijn. Toch handig, om een man te hebben met een goede bankrekening. Hoewel ze zelf ook niet mocht klagen natuurlijk! Ze vond het een groot geluk dat ze nooit ruiten hoefde te krabben. Tenzij ze die auto in een luie bui buiten liet staan. Het kwam zelfs een enkele keer voor dat ze na het eten tussen de middag toch het ijs van haar ramen moest halen, maar gelukkig was het daar nu nog niet koud genoeg voor. Nog niet, maar hoelang ze daar nog mee weg kwam was maar de vraag. De temperatuur ging per dag omlaag en ze moest echt op gaan letten dat ze de auto binnenzette, want anders kostte het te veel tijd voordat ze weg kon rijden. Ze was wel heel blij met de nieuwe winterbanden, die ze een aantal weken geleden had laten monteren. Voor de zekerheid controleerde ze of de sneeuwkettingen inderdaad in het krat achter in haar auto stonden. In geval van nood zou ze die kunnen aanbrengen; een handigheidje dat Ben haar als eerste geleerd had toen ze hier net woonden.

Even later reed ze weg, richting de kliniek. Een mooie villa, gebouwd in de stijl van het kasteel, midden in een grote tuin, dat hier als park betiteld werd. Lucy bleef er om grinniken: een park was het echt niet. Goed: je kon hier lekker wandelen, maar daar was je echt wel snel klaar mee. Onder de noemer park verstond ze het Vondelpark, het Zuiderpark of wat haar betreft het park op de Veluwe, maar niet deze uit z'n voegen gebarsten tuin. Maar goed, zo was het hier nu

eenmaal: het klonk een stuk duurder wanneer je kliniek in een park lag dan wanneer je ziekenhuis in een tuin stond. Lekker boeiend, vond ze. Maar goed, charme had het, dat stond voorop. Ze werd na al die jaren dat ze hier werkte nog altijd blij wanneer ze de kliniek zag.

Lucy parkeerde haar auto en liep naar de ingang. Hier was al geveegd en gestrooid en het pad van de parkeerplaats naar de personeelsingang was goed begaanbaar. Het zou ook te gek zijn wanneer het personeel van de kliniek zelf als patiënt binnen zou komen, vanwege letsel ten gevolge van valpartijen. Lucy grinnikte, nee, dat zou hier nooit gebeuren. Elke mogelijkheid op klachten van buitenaf werd hier zo goed mogelijk omzeild. Ze stampte toch maar haar schoenen af en stapte naar binnen. Een aangename warmte omarmde haar. Prettig, dat maakte de kou van daarnet weer goed. Eenmaal binnen merkte Lucy dat het al best druk was. Patiënten en bezoekers liepen al vroeg deze ochtend door de gangen. Lucy liep langs de receptioniste en begroette haar hartelijk: 'Goedemorgen, mevrouw Ludwig, ik wens u een fijne werkdag vandaag!'

Ze kreeg een vriendelijke lach terug van Iris Ludwig, die zojuist bezig was met een telefoongesprek. Hoofdzuster Hoffman knikte haar kort toe. Lucy wist niet precies of dit bestraffend of goedkeurend was bedoeld. Zoiets wist je maar nooit bij haar. Ze had in ieder geval punten gescoord door Iris netjes aan te spreken met mevrouw, zoals ze altijd deden wanneer er mensen van buitenaf bij waren. Normaliter tutoyeerden de collega's elkaar, maar dat was uitgesloten in het bijzijn van andere mensen. Dan was iedereen mevrouw, meneer of dokter.

Zodra ze haar jas had opgehangen en een schone witte jas

had aangetrokken, wandelde Lucy eerst haar gebruikelijke rondje: ze maakte een praatje met het personeel van de opname om te horen welke patiënten binnen waren gekomen, daarna ging ze door naar de eerstehulpafdeling, vervolgens bezocht ze de intensive care om daarna een kopje koffie op te halen in de personeelskantine. Dat dronk ze daar op, terwijl ze de dossiers die voor haar van belang waren doornam.

Ze had gelijk gehad: het was nu al druk in de kliniek. Ze maakte in haar hoofd een optelsom wat ze moest doen en wist nu al haast zeker dat ze de warme maaltijd thuis om twaalf uur maar net kon halen. Ach, Suus zou daar niet moeilijk over doen. Ze dekte de tafel ook pas op het moment dat Lucy haar een berichtje stuurde dat ze daadwerkelijk kon komen. Was ze verhinderd, dan zorgde Suus ervoor dat er 's avonds een bordje eten voor haar klaarstond, dat ze alleen in de oven of in de magnetron warm hoefde te maken. Sascha werd hoe dan ook goed verzorgd door hen beiden. Dat was iets waar ook Ben zich geen zorgen over hoefde te maken. Zowel Lucy als Suus was gek met het kind, hoewel dat de laatste tijd af en toe best lastig werd door Sascha's gedrag. Om niet de zogenaamde boze stiefmoeder uit te hangen, liet Lucy meer toe dan ze eigenlijk van plan was en ze besepte zich terdege dat ze in een luxepositie zat met een huishoudster, die er niet voor schroomde om Sascha wel aan te pakken als er iets gebeurde dat niet door de beugel kon. Terwijl ze haar op andere momenten vreselijk verwendde en daardoor wist Lucy ook dat als het op Sascha aankwam, Suus niets te veel was en die voor haar zorgde alsof het haar eigen kind betrof. En die, dat had ze vanmorgen echt wel gemerkt, haar uiterste best deed om ook nog eens niet te moederlijk tegenover haar werkgeefster over te komen. Suus

waakte ervoor niet bemoeizuchtig gevonden te worden. Lucy had dan ook bewust niet een aanloopje gegeven om te praten over wat er speelde, om het Suus niet moeilijker te maken dan ze het op dat moment al had. Er speelde iets tussen Suus en haar man, had ze het idee. Suus had het niet met zoveel woorden gezegd, maar er was iets aan de hand met 'een man' en het kon dan niet anders dan dat het over Suus haar man ging. Benjamin was er immers nooit...

Die gedachte zette Lucy even met beide benen op de grond.

Benjamin was er immers nooit. Nee, hij was zo goed als altijd weg. Werk boven het vrouwtje, want daardoor konden ze zich zoveel veroorloven. Nu hard werken zorgde ervoor dat hij straks een aangename, onbezorgde oude tijd zou hebben. Maar de laatste tijd vond Lucy het steeds moeilijker om ook zo positief in deze stelregel te blijven staan. Ze werd ouder, de kans dat ze zelf moeder ging worden werd elke maand kleiner. De kans op een zwangerschap was klein met een man die alleen in de weekenden thuiskwam. En niet eens altijd vanaf vrijdagmiddag. Soms kwam hij pas op zaterdagochtend of zelfs op zaterdagmiddag thuis. En heus: Lucy begreep het wel. Althans, dat verkondigde ze dan met een geloofwaardige zekerheid. Maar het vrat aan haar. Ben wilde toch ook een kindje van hen beiden? Nou dan...

Wat vervelend was dit ineens. De koffie smaakte plotseling niet zo goed meer. Lucy besloot dat ze in haar eerstvolgende pauze toch even naar Ben zou bellen, om te horen wanneer hij dacht thuis te zijn. Vooral omdat er zulk slecht weer op komst was. En dan moest ze ook met Suus praten; proberen te achterhalen wat eraan scheelde. Ze kon het zich niet veroorloven om zo'n fantastisch mens bewust te negeren.

Ze slikte het laatste slokje koffie door, pakte haar dossiers op en zette het lege koffiekopje op de afwasband, die richting de keuken liep. Daarna liep ze de gang in richting de opname, waar ze haar eerste patiënt van die dag zou zien.

Toen Lucy in de buurt van de receptie kwam, merkte ze dat haar collega Ralph Kaiser daar op haar stond te wachten en dat Iris haar met een rood hoofd van agitatie probeerde duidelijk te maken dat haar aanwezigheid zeer gewenst was. Lucy vroeg zich af wat er aan de hand was, tot ze een oudere dame zag uitvaren tegen Ralph. Achter haar stond een dame van ongeveer dezelfde leeftijd met hoogrode wangen, die probeerde de boze dame te kalmeren, maar ook zij kreeg gesnauw en lelijke woorden naar zich toegeschreeuwd. Een situatie als dit in deze kliniek? Hoe dan? Dit was zeer ongepast. In een kliniek werd je geacht te weten hoe je je gedragen moest. Over het algemeen waren hun patiënten niet boos en reageerden al helemaal niet zoals deze dame tekeering. Ze waren uiteraard wel het een en ander gewend en iedereen wist dat een persoon, die onder zware druk stond door angst of stress en zelfs door pijn zich vreemd kon gedragen. Maar zoals Lucy het kon bekijken, was dit geen patiënt. Wat er aan de hand was werd met iedere stap die ze deed duidelijk. En niet alleen voor haar, maar voor iedereen die zich in hun omgeving bevond.

‘U moet weten: mijn man is advocaat. Hij klaagt deze kliniek aan, ik zweer het u! We zullen alles op alles zetten om die chauffeur op straat te krijgen. En nee, geen smoesjes, mijn man is heel duidelijk geweest: door het onverantwoorde rijgedrag van uw chauffeur heeft hij die verwonding opgelopen. Daar valt niet aan te twijfelen. Dus mevrouw: u roept hem nu op of ik zorg dat ook u ontslag zult krijgen!’

Ralph legde zijn hand op haar schouder en probeerde haar te kalmeren, maar dat werkte alleen maar averechts. Want nu richtte ze haar pijlen op hem: ‘Hoe durft u? Denkt u dat u iets van mij gedaan krijgt door me te betasten? Ik roep de politie erbij! Help, aanranding!’ Ze gilte het plotseling uit.

De andere dame trok aan haar arm om haar weg te trekken. ‘Sorry allemaal, ze is helemaal van slag deze morgen... Hertha, het is allemaal niet zoals je denkt. Er is niets aan de hand, laten we gaan, toe. Maak niet zo’n scène. Je herinnert je het niet meer, geloof me. Kom, we gaan.’

Maar haar smeekbede had geen enkel effect. ‘Lilo, houd je mond. Ik ben in gesprek. Bemoei je er niet mee. Er wordt ons onrecht aangedaan. Deze smeerlap randt me aan en Ulf is er niet om me te helpen...’

Lucy, Ralph en Iris stonden even versteend te kijken naar dit totaal overtrokken tafereel en de mensenmenigte in de gang groeide gestaag. Men leek het geen probleem te vinden ongegeneerd te kijken wat er gaande was. Dat mevrouw ineens kalmeerde toen ze Lucy zag en daarop ineens weer normaal leek te zijn toen collega Heinz Schull er aan kwam hollen was nog vreemder dan wat zich zojuist had afgespeeld. Ze zagen dat de andere dame een duidelijke zucht van opluchting liet en zich verontschuldigde voor het gedrag van de ander, die het niet eens in de gaten leek te hebben. Zij was inmiddels weer helemaal gekalmeerd en liet zich zonder enig weerwoord aan haar arm meenemen. Hij knikte even naar hen en zei fluisterend dat hij het later wel uit zou leggen.

Lucy keek haar collega en Iris aan en moest ongewild even lachen. Wat een begin van de dag was dit. Wie weet wat er nog zou volgen na zo’n scène!

Lucy houdt alle ballen in de lucht. Maar een voor een beginnen ze te vallen...

Lucy woont samen met haar partner in de prachtige omgeving van Wallingsbach, Duitsland. Ze is stiefmoeder van een dochter en werkt als arts in een kleine kliniek. Kortom, ze heeft het goed voor elkaar. Maar ze is op het punt aangekomen dat ze haar leven wil veranderen, of eigenlijk: hun leven. Haar vriend Benjamin is namelijk bijna iedere week weg voor zijn werk en haar stiefdochter Sascha besteedt liever tijd aan haar vriendje dan aan haar huiswerk. Bovendien zijn Lucy's ouders op leeftijd en beginnen wat te kwakkelen. Lucy wil het roer omgooien en terug naar Nederland, maar willen Benjamin en Sascha dat wel?

Kirstin Rozema is regelmatig in Duitsland te vinden, bij het gezin van haar schoonzus. Ze weet de omgeving prachtig te schetsen in dit feelgoodverhaal vol onverwachte wendingen, romantiek en drama.

ISBN 978 90 2055 115 0 NUR 344

9 789020 551150

www.romanserie.nl

Romanserie